Speech kerk Marika Szumski

Als eerste in het Pools

Powiem

Serdecznie witamy gosći z Polski. Dziękujemy że jestecie tu u nas. Przepraszam że teraz będę mowić po Holendersku.

Bedankt dat u allen aanwezig bent en dat u ons laat blijken dat u met ons meeleeft.

Ook een welkom aan de leeftijdsgenoten van Marika

Lisa, heel moedig dat je hier bent.
Suzan, zelfs van Brunssum naar Maastricht geweest om Marika daar op te zoeken

De klasgenoten van Marika, alhoewel Marika thuis bijna nooit over school sprak zijn jullie heel belangrijk voor haar geweest in haar leven. Gezien de stukken die nu op de kist liggen, heeft ook Marika voor jullie veel betekend.

Marika heeft een aantal ziektes gehad die haar leven hebben beïnvloed. Toch kon ze op een goede manier met haar handicaps omgaan.
Omdat Marika slim was en ondanks haar autisme wist ze al vroeg dat ze door Cystic Fibrosis waarschijnlijk niet oud zou worden. Bij gesprekken met artsen reageerde ze niet, maar kreeg wel alles mee.

Ze leefde door haar autisme in verschillende werelden. Zo had je het leven thuis, het leven op school en het leven in het ziekenhuis. De confrontatie huis – school vond ze erg eng. Ze had bv liever niet dat ik op oudergesprek ging, want dan kon ik wel eens iets van haar andere wereld meekrijgen en op school vertelde ze ook weinig wat er thuis gebeurd was.

Ze ging wel graag naar school en was hierin erg fanatiek. Ondanks dat ze de laatste jaren niet al te vaak op school was, heeft ze toch goed doorgeleerd. Ze zou dit jaar haar eindexamen doen en zelfs in de laatste weken is ze nog naar het ziekenhuisschooltje gegaan. Toen ze in Maastricht lag, was ik toevallig op een zaterdagochtend thuis, ze belde toen om te vragen om de schoolspullen mee te nemen. Ook in Groningen wilde ze doorleren ondanks een hoge koorts.
Ze was een kei in wiskunde, en dat bleek ook omdat ze met de stof van dit vak vorig jaar al klaar was.

In je ziekenhuisleven was je niet op je mondje gevallen. Je vertelde de verpleging precies wat ze moesten doen en wist als eerste waarom een infuus ging piepen, omdat men bv een klem vergeten was. Iemand die bij jou kwam prikken schrikte je al af met de mededeling “Wel in één keer goed hè”. Je was bang dat je nog een keer geprikt moest worden.
Je hebt in het ziekenhuis vele gevechten gestreden en vele gevechten gewonnen.
Je kende de ziekenhuizen van binnen en buiten en omdat je geen namen noemde had je voor bijna iedereen wel een omschrijving. In Maastricht vroeg ik of er bezoek was geweest en toen antwoordde je, “ja, de gewone arts samen met degene die zwanger was”. Ik wist meteen over wie je het had, en de betrokken personen nu ook.
In Groningen had je de arts uit Heerlen, en de arts van de klok, en die van 13 oktober.
Twee jaar geleden wou je steeds achtergebleven spullen verkopen in Maastricht en toen is er maar een briefje bij je op de deur gekomen met “Pas Op: risico om mee verkocht te worden”.
Bij je laatste verblijf in Groningen ging je schadevergoeding vragen voor iedere prik en voor de plascatheter. Het bedrag was al opgelopen tot bijna € 400. Als je het gehaald had dan zou je dit geld ook nog ontvangen hebben van je transplantatiearts. Zo blij zou hij zijn geweest als je ook dit gevecht gewonnen zou hebben.

Je bent twee keer op vrijdag de dertiende geboren en dertien was dan ook je geluksgetal. Vrijdag 13 oktober 1989 in Bydgoszcz en vrijdag 13 mei 2005 in Groningen, want toen waren ze pas klaar met de longtransplantatie.

Bydgoszcz was voor je de belangrijkste plaats op de wereld, ondanks dat je er niet veel bent geweest. Maar ja, het was jouw geboorteplaats.

Je was gek op paarden en je kamer hangt dan ook vol met posters van paarden. In Polen heb je er ook op gereden.

Lezen deed je heel graag en ook in het ziekenhuis verslond je veel boeken. Van het pedagogisch team uit Maastricht kreeg je zelfs een boek mee naar Groningen, maar helaas kon je deze niet uitlezen, je was wel bijna aan het einde van dit boek, het laatste deel van Harry Potter.

Je hield niet van sport, maar wel je ging je graag zwemmen. Zelfs met de zuurstoffles langs de kant van het zwembad ging je het water in. En vorig jaar na de transplantatie gingen we geregeld fietsen, door de prachtige natuur in de grensstreek, die nu voor een deel verwoest is.

Je had humor en bijvoorbeeld je transplantatiearts zal je daar niet om vergeten. Ook je oom kon je met je humor flink pesten.

Je was het eerste kleinkind van opa en oma, en zij betekenden heel veel voor jou, en jij voor hun. Ze hebben altijd voor je klaar gestaan.

Op 2 april 2004 ging je droomwens in vervulling, je mocht naar Parijs en naar de Eiffeltoren. Genoten hebben we met z'n allen van deze 4 dagen. Ook Disneyworld hebben we bezocht, en doordat je toen in een rolstoel zat, hebben we nergens lang hoeven te wachten. De achtbanen vond je fantastisch. Bovenop de Eiffeltoren heb je genoten, de hoogte vond je fantastisch, misschien ook wel omdat jij dat wel durfde en oma niet.

De longtransplantatie heeft je een tweede leven geschonken, maar doordat je een sluipmoordenaar mee kreeg, het Epstein-Barr virus, heeft het ook voor je einde gezorgd.

Marika, we zullen je missen en niet vergeten, je zult voor altijd bij ons zijn.